

og han var nu fast bestemt paa at opnaa en Afgørelse, saasnart det kunde lykkes ham at blive ene med hende.

Dagen før Nytaarsaften fik han endelig en Lejlighed til at forny sit Besøg i Præstegaarden. Han havde hørt, at der et Par Gange havde været Bud derfra med Forespørgsel om Hofjægmesterens Befindende; og da der nu om Morgen havde vist sig Tegn, der tydede paa en gunstig Vending i Sygdommen, spurgte han ved Frokostbordet, om han ikke skulde tage til Bøstrup og bringe Præstefamiljen den glædelige Efterretning.

Hofjægmesterinden brød ud i en lille Latter.

„Det har De virkelig været længe om at hitte paa,“ sagde hun med den lidt frivole Biklang i Stemmen, som et Par Gange før havde bragt ham til at studse.

Straks efter Frokosten tog han afsted. Han vidste, at man i Præstegaarden spiste Klokken Tre, og han havde regnet ud, at han i Tiden mellem Et og To bedst kunde gøre sig Haab om at træffe Inger alene i Dagligstuen. Moderen var da rimeligvis beskæftiget i Køkkenet, Faderen i sit Studerekammer; i hvert Fald havde Inger paa den Tid sin Musiktime, den hun, som Hofjægmesterinden engang havde sagt, med sin strenge Pligtfølelse nøje passede Dag efter Dag Aaret rundt med Undtagelse af Helligdagene.

For at kunne komme saa ubemærket som muligt havde han afslaaet Tilbudet om en Vogn. Vejret var desuden smukt, Føret godt, og han trængte til Bevægelse efter den lange Indesidden. Vintersolen kastede sine lange Skygger henover Markerne, hvor hist og her et Par svangre Faar gik og pillede paa Baargræsset. Han var ved